

Лотта ще зовсім дитина

Мого брата звати Юнас, мене — Мія-Марія, а нашу маленьку сестричку — Лотта. Її трішки більше ніж чотири рочки. Тато каже, що поки в них не було дітей, у хаті панували тиша й спокій. Потім стало дуже гамірно. Мій брат народився переді мною. І тато твердить, ніби гамір удома почався майже відразу, як Юнас виріс настільки, щоб у неділю вранці, коли татові хочеться спати, торохтіти брязкальцем об бильце ліжка. А далі Юнас торохтів усе гучніше, гучніше й гучніше. І тому тато прозвав його Великим Торохкалом. Мене він охрестив Малою Торохтійкою. Хоч я все-таки зчиняю не так багато шуму, як Юнас. Іноді я довго не подаю ані звуку. Потім у нас з'явилася ще одна дитина, цебто Лотта. Її тато хтозна-чого зве Малою Репетухою. А от мама називає нас Юнасом, Марією і Лоттою — так, як ми й зветомся. Щоправда, часом вона каже на мене Мія-Марія, і Юнас із Лоттою називають мене так само.

Ми живемо в жовтому будинку на невеличкій вулиці Гончарів.

— Либонь, колись тут було поселення гончарів, але тепер на цій вулиці живуть самі крикуни, — каже тато. — Напевно, нам варто перейменувати її на Бешкетну.

Лотта сердиться, що вона не така велика, як ми з Юнасом. Адже нам дозволяють ходити самим-самісіньким аж до ринку, а їй — ні.

Ми з Юнасом чимчикуємо щосуботи на ринок і купуємо карамельки в бабусь, що ними торгують. Однак ми приносимо карамельки й Лотті, бо хіба ж можна інакше?

Якось у суботу періщив такий страшний дощ, що годі було й думати про ринок. Та ми взяли здоровенну татову парасолю й таки подалися купувати червоні карамельки. Додому ми верталися під парасолею, наминаючи карамельки, і нам було весело. Проте Лотта через той страшний дощ і носа надвір не поткнула.

— А чого йде дощ? — спитала Лотта.

— Щоб росли пшениця й картопля, і нам було що їсти, — відповіла мама.

— А чого ж тоді він іде на ринку? — допитувалася Лотта. — Щоб росли карамельки?

Мама засміялася.

Увечері, коли ми лягали спати, Юнас мені сказав:

— Знаєш, Міє-Маріє, як приїдемо до бабусі й дідуся, то посадимо на городі не моркву, а наші карамельки, це буде набагато краще.

— Атож, хоча для зубів морква корисніша, — відповіла я. — Але ми поливатимемо ті карамельки моєю зеленою поливальничкою.

Я дуже зраділа, коли згадала свою маленьку зелену поливальничку, що є в мене на селі в дідуся та бабусі. Вона стоїть на полиці в льоху.

Ми завжди влітку живемо в дідуся та бабусі. Ану вгадайте, що втнула одного разу Лотта на селі в дідуся та бабусі? За хлівом лежить велика купа гною, яку дідусь Югансон розкидає на полі, щоб усе гарно росло.

— А навіщо потрібен гній? — спитала Лотта.

І тоді тато відповів, що на гною все дуже гарно росте.

— А ще потрібен і дощ, — додала Лотта, бо, напевно, згадала те, що казала мама, коли минулої суботи періщив дощ.

— Саме так, — згодився тато.

А по обіді задощило.

— Чи бачив хтось із вас Лотту? — спитав тато.

Та ми вже давно не бачили Лотти, тож заходилися її шукати. Спершу ми обнишпорили будинок і всі шафи, однак Лотти ніде не було. І тато занепокоївся, оскільки обіцяв мамі пильнувати Лотту. Врешті-решт ми з Юнасом і татом вийшли надвір і стали шукати там — у хліві, у сіні й по всіх усюдах. А тоді ми подалися за хлів, і — уявіть собі! — Лотта стояла під дощем посеред купи гною! Вона вся промокла до рубця.

